

Μηλιώτισσα

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ • Αρ. Φύλλου 8 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2003 • Αθηνάς 41 - ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ. 10554

1970 στην πλατεία. Απ' αριστερά: Θεοδωρής και Χρήστος Βουτσιώτης, Θεοδωρής Λέντζος και Πάνος Βουτσιώτης

«Μ' ΕΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΟ»

Πάνε κιόλας δύο χρόνια από την επανέκδοσή μου. Μετρώ τώρα 8 φύλλα. Δύσκολα φύλλα, και λέω να συνεχίσω να έρχομαι και πάλι στο σπίτι σου. Άλλωστε δεν μου κοστίζει πια τίποτα για να βγω και να έλθω. Ας είναι γι' αυτό καλά εκείνος που σας έλεγα και μια άλλη φορά, ο Πάνος ο Γερμανός. Αλλά αυτό δεν φθάνει εγώ για να ζω, θέλω και λόγια, πολλά λόγια, δικά μας λόγια. Και σεις με ξεχνάτε σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς μονάχη μου κι εγώ δεν υπάρχω μόνη μου ή μάλλον δεν έχει νόημα να υπάρχω μόνη μου. Ακούω κατά καιρούς καλά λόγια, αλλά εγώ δεν κολακεύομαι, εμένα δεν μπορεί να μου χαϊδέψει κανένας λόγος τα αυτιά, μόνο εκείνες οι κουβέντες οι ωραίες στα καφενεία και στις αγορές της μνήμης μας. Χωρίς μνήμη να το ξέρετε δεν υπάρχει μέλλον, δεν υπάρχει τίποτα. Κατά καιρούς επίσης έχω ακούσει και σκληρά λόγια, δεν με πειράζουνε τα σκληρά λόγια ίσια-ίσια αλλά να καταγράφονται κιόλας. Εγώ έχω σελίδες και για τα καλά και για τα κακά, αλλά με την υπογραφή σας, έτσι έχω μεγαλώσει εγώ με υπογραφές. Εγώ ανοίγω το σπίτι μου και φιλεύω τον κόσμο. Μου είπε βέβαια και το καινούργιο Διοικητικό Συμβούλιο να κάνω υπομονή λίγο καιρό να οργανωθεί και θα με στείλει σε όλους τους συγχωριανούς μου, σε όλες τις πόλεις, σ' όλο τον κόσμο κι εγώ πήρα μια χαρά γιατί ποιες είναι οι δικές μου χαρές, να με κρατήσει στα χέρια της η Αγγέλω του μπάρμπα-Πάνου του Γιαννακούρα στην Αθήνα, κι ο γιος του ο Γιάννης στη Γαλλία, η Μίνα του Βουτσιώτη στον Καναδά και η Δέσποινα του Πετρακόπουλου στη Θεσσαλονίκη, αυτή είναι η δική μου χαρά, κι αν μένει λίγος χρόνος στα παιδιά τους που δεν ξέρω, που ξέρεις, θα με ξεφυλλίσουνε καμιά μέρα και θα γνωριστούμε, για να μη χαθούμε....

«Μηλιώτισσα»

ΜΗΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Μ' ΕΦΑΓΕ Η ΛΑΪΚΗ»

Πριν μερικά χρόνια την εποχή που μαζεύουμε τα κεράσια, είχαμε πάει στου Αραχούς να μαζέψουμε για πούλημα. Ερχότανε το απόγεμα το φορτηγό, τα ζύγιζαν και τα φόρτωναν. Η Χαρίκλεια κάθε τόσο μας έλεγε όταν είχαμε μαζέψει κανένα καφάσι: «Κατεβείτε να κάνουμε κάνα ζύγι, να ξέρουμε τι μας γίνεται». Φοβότανε μη μας κοροϊδέψουν στο ζύγι, πάντα στο χωριό σκιαζόμαστε τις ζυγαριές από παλιά. Αυτό γινότανε όλη τη μέρα, βαρεθήκα-

Του Κωστάκη Γερμανού

με να το ακούμε όλη τη μέρα «Δεν πήραμε ένα ζύγι, δεν κάναμε ένα ζύγι». Κάποια στιγμή πέρασε ο

μπάρμπα Δήμος ο Λέντζος και είχε κρεμασμένο στον ώμο μία παλάντζα, τον άκουσε η Χαρίκλεια και τον φώναξε για το δοκιμαστικό ζύγι. Όπως άκουσα το χαρακτηριστικό ήχο της παλάντζας δεν άντεξα άλλο και της λεω «Αϊντε, σήμερα με έφαγε η λαϊκή...».

«ΠΑΣ ΓΙΑ ΦΡΑΣΙΜΟ ΚΟΥΜΠΑΡΕ»

Θυμάμαι μια μέρα στο αμπέλι μου είχε ψοφήσει μια προβατίνα, τη βρήκα ταμπανιασμένη,

τι να κάνω τώρα λεω, τη βάζω πάνω στο καρότσι να πάω να τη θάψω στου Βορού. Αφού τη σκέπασα με μία λινάτσα να μη με δούνε, ξεκίνησα με το καρότσι, τα πόδια όμως δεν λυγάγανε για να τα σκεπάσω και προεξείχανε από το σακί. Είχα και τη στενοχώρια μου, εκεί πριν στρίψω για του Βορού συναντάω τη μακαρίτισσα τη Κουτσογιανιά και μου λει «Πας για φράξιμο κουμπάρε» «Ναι» της λεω κι εγώ. Επέρασε τα πόδια της προβατίνας ότι ήταν οι μύτες των παλουκιών.

«Η ΤΣΙΜΠΙΑ»

Πρώτη φορά στην Αθήνα επήγα το 1950. Θυμάμαι δεν είχα λεφτά για τα εισιτήρια, ότι είχα μαζέψει από τους μποναμάδες, μου έδωκε και η μάνα μου τα υπόλοιπα, μπήκα στο τρένο και να'μαι στην Ομόνοια. Ο αδελφός μου ο Μήτσος είχε πάει νωρίτερα από μένα και είχε νοικιάσει ένα σπίτι στο Βοτανικό. Εδώ να σου πω και ένα άλλο που δεν ξέρεις.

Στο Βοτανικό τρώγαμε σ' ένα κουτουκάκι μακρόστενο που το είχαν τρεις συντάριοι, οι δύο έπαιζαν μπουζούκι και ο τρίτος μπαγλαμά και είχανε για φαί μόνο μπακαλιάρo σκορδαλιά και παντζάρια. Λοιπόν το τραγουδι «Ένας μάγκας στο Βοτανικό» γράφτηκε τότε για έναν απ' αυτούς, δεν θυμάμαι τώρα το όνομα του.

Ο αδελφός μου ο Μήτσος δούλευε σ' ένα εστιατόριο στην Ομόνοια «Το Ελληνικόν» που ήταν απέναντι από το «Νέον», οι παλαιότεροι θα το θυμούνται. Πολύ μεγάλο μαγαζί με διακόσια τραπέζια και είχε εκατό άτομα προσωπικό, γκαρσόνια, βοηθούς, λαντζέρηδες, μάγειρους κτλ. «Θα πιάσεις δουλειά εδώ», μου είπε ο αδελφός μου ο Μήτσος «βοηθός»,

Ανδρέας Τσαπάρας

μου λέει. Εγώ ήτανε τα χέρια μου κούτσουρο, που ήξερα να πιάνω πιάτα και σερβίτσια; Ευτυχώς είχα ένα φίλο από την Καρδίτσα, μέναμε μαζί στο ίδιο σπίτι, αυτός σήκωνε στα δύο χέρια δεκαπέντε πιάτα και μάζευε και τα δικά μου τραπέζια, καλό παιδί.

Έτσι, μία φορά που είχα σηκώσει κι εγώ ένα τραπέζι και πήγαινα τα πιάτα για τη λάντζα, ντρίγκιρι μου πέφτει ένα κουτάλι μέσα στο μαγαζί, το μαγαζί εκείνη την ώρα ήταν τίγκα, γεμάτα όλα τα τραπέζια. Έσκυψα και πήρα το κουτάλι και έκατσα στη σειρά, τριάντα γκαρσόνια στην ουρά, άλλος φώναζε «δύο κρέμες καραμελέ» άλλος «μία γιαούρτι και φρούτα», γινότανε χαλασμός.

Το αφεντικό καθότα-

να στο ταμείο, εγώ νόμιζα ότι δεν με είχε δει που έπεσε το κουτάλι και ούτε το άκουσε, αυτός όμως με είχε δει, ήμουνα και χαρακτηριστικός με τα γυαλιά και αφού βγήκε από το πάγκο πέρασε δίπλα από τη σειρά όπως ο λοχαγός στο στρατό στην αναφορά, έφτασε δίπλα σε μένα και μου πατάει μία στριφτή τσιμπιά στο μπράτσο, βερβέριξα από τον πόνο, μου φαίνεται ότι έχω ακόμη το πόνο αυτό και τη μελανιά, και μου είπε: «αν ήταν μια πελάτισσα έγκυος τι θα γινότανε;».

Εγώ όταν τελειωσα τη δουλειά έπαιρνα το λεωφορείο για το Βοτανικό από την Ομόνοια μπροστά από το φαρμακείο του Μπακάκου, όμως από τη φαρμακίλα μου από τη τσιμπιά, ενώ καθόμουνα μπροστά στο Μπακάκου, (ήμουνα και φρέσκος στην Αθήνα), ρωτάω ένα κύριο - σαν μάγκας μου φάνηκε - «Συγγνώμη κύριε, το φαρμακείο του Μπακάκου που είναι;».

Με κοίταξε από τα νύχια μέχρι την κορφή και μου απάντησε δείχνοντας μου τη ταμπέλα πάνω από το κεφάλι μου «Νάτο μαύρε, από πού ήρθες εσύ». Έτσι που λες η τσιμπιά με πονάει ακόμη στο μπράτσο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΤΣΑΠΑΡΑΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ I

Αθανάσιος Πίππας

Τα παλιά τα χρόνια, δεν είχα παντρευτεί ακόμα, για να ζήσουμε - δύσκολα τα χρόνια τότε - κόβαμε και κανένα λαθραίο δέντρο στη κάπελη και βγάζαμε παλούκια και στυλιάρια και τα πουλούσαμε. Είχαμε πάει με τον μακαρίτη τον Χρηστά (Χρήστο Ν. Μπιλάλη) και είχαμε κόψει δύο λαθραία δέντρα και τα κατεβάσαμε στο Σπιθάρι και τα σχίσαμε στυλιάρια. Τα φορτώσαμε πρωί - πρωί παραμονή πρωτοχρονιάς, εγώ με ένα άλογο και ένα γαϊδούρι και ο Χρηστάς με ένα άλογο και από την Άβρα φτάσαμε στο Χελιδόνι για να τα πουλήσουμε,

αλλά δεν αγοράζε κανένας, από εκεί πήγαμε στου Λαντζοί και εκεί τα ίδια, τίποτα. Ξεκινήσαμε πάλι και πάμε στου Κοϊκούρα (Σαλιμώνα) Νησιτικοί, κουρασμένοι, είχαμε αγοράσει και ένα πενηνταράκι τσιγάρα, τα καπνίσαμε και είμαστε χαρμάνηδες, είχαμε και τη στενοχώρια που δεν είχαμε πουλήσει τα στυλιάρια, άσε δύσκολα χρόνια. Στου Κούκουρα όμως ευτυχώς τα πουλήσαμε τα στυλιάρια. Επήρα θυμάμαι, εγώ 150 δραχμές τότε καλά λεφτά και γύρω στις 100 δραχμές ο μακαρίτης ο Χρήστος. Επήγαμε σε μια ταβέρνα που ήταν εκεί, εφάγαμε μία σαρδέλα, ήπιαμε και κρασί, αγοράσαμε και τσιγάρα και.... από κει πάλι το πιασχαρο γυρίσαμε στο χωριό στις δέκα το βράδυ.

Όταν χωρίσαμε με τον Χρήστο

είπαμε να πάμε να συγυρίσουμε τα ζα, να πλυθούμε και να βγούμε στο καφενείο, έτσι κι έγινε.

Στου Χρήστου του Λέντζου το καφενείο πρέπει να το είχε ο Μαρίνης ο Μπότσας τότε, παραμονή πρωτοχρονιάς ήτανε, παίζανε χαρτιά ο μακαρίτης ο μπάρμπα μου ο Γιώργης ο Πίππας (Μασούρας), ο μακαρίτης ο Τάκης και άλλοι. Πλησίασα κι εγώ στο τραπέζι και καθόμουνα όρθιος. Μάνα έκανε ο μπάρμπα-Γιώργης. Του λεω «βγάλε και μένα χαρτί», μου λέει «Θανάση, τράβα αποδώ, θα στα πάρω τα λεφτά». «Ρε, βγάλε μου χαρτί του απαντάω, είκοσι βάνω», «Θανάση», μου λέει «Είκοσι» του λεω. Πάει το εικοσάρικο, μου το πήρε. «Ξαναβγάλε μου» του λεω. Όπως ήταν καθιστός κι εγώ όρθιος με ξανακοίταξε πάλι, εγώ τα ίδια «Σαράντα» του λεω, πάνε κι αυτά. Μετά καπρίτσωσα «ογδόντα, εκατόν πενήντα». Πάει, μου τα πήρε όλα. Ο μακαρίτης ο Χρηστάς κοίταγε εμένα που έχανα και δεν μπήκε μέσα και γλίτωσε. Εγώ κοκκίνισα, έσκασα, δεν με χώραγε ο τόπος. Πάω στο σπίτι, που να με πάρει ο ύπνος. Το πρωί χτύπησε η καμπάνα για να πάμε στην εκκλησία κι εγώ ήμουνα κουκουλωμένος στο κρεβάτι.

«Θανάση, σήκω» μου λέει η μακαρίτισσα η μάνα μου. «Μμμμμ...» εγώ κάτω από την μπαντανιά «Θανάση, τι έχεις;» Δεν πιστεύω να έπαιξες τα λεφτά;», τι να της πω... Πήγε κρυφά στο παντελόνι του γέρου, πήρε από το πορτοφόλι μία δραχμή, μου την έδωσε και πήγα στην εκκλησία, δεν είχα ούτε για κερί. Όταν σχόλασε η εκκλησία γύρισα κι εγώ να πάω στο σπίτι, βλέπω εδώ στις καρέκλες μπροστά στο σπίτι του Γιαννόπουλου, καθότανε ο μπάρμπα-Γιώργης χαμογελαστός. «Χρόνια Πολλά Θανάση» μου λέει «Έλα κάτι να σου πω» «Τι θες;» του λεω «Εκεί πάνω στη Παλιόλακα» μου λέει «στο σύνορο με το δικό σου είναι ξεφραγο, να πας να μου βγάλεις καμιά δεκαριά παλούκια να το φράξουμε και θα σε πληρώσω» «Κράτα τα λεφτά σου του λεω, κι ούτε παλούκια σου βγάνω» κι έστριψα νευριασμένος για το σπίτι. Από τότε δεν ξανάπιασα κολιτσίνα στα χέρια μου, ορκίστηκα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Η. ΠΙΠΠΑΣ

Γεώργιος Χ. Πίππας

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ II

Πριν πολλά χρόνια είχα κάψει ένα πολύ μεγάλο καμίνι από κει στου Στράτη στου Σπυρακόγιαννη και είχα πάρει 3.500 δραχμές από το κάρβουνο που είχα πουλήσει. Τότε έμεινε στο σπίτι μου και ο Τάσος ο Μπλατσάρας (Πίππας). Μου λέει «Σωτήρη απόψε θα πάμε να παίξουμε τριανταένα στο καφενείο να τους τα πάρουμε».

Σωτήριος Αθανασόπουλος

Πάμε του λέω κι εγώ, ήτανε και πρωτοχρονιά, πάμε θυμάμαι στου μακαρίτη του Νικολάκη του Κασκαντίρη το καφενείο. Εκεί έπαιζε όλη η γνωστή παρέα: Τάκης του Μαντζώρου, ο Κορδελάς, ο Μπάμπης ο Πίππας, οι περισσότεροι μακαρίτες τώρα πόντι, ξανά πόντι πάνε τα 3 1/2 χιλιάρικα. Εγώ

έσκασα, πάω μέσα στο πάγκο στου μπάρμπα Νικολάκη και του λεω «δος μου ένα πεντακοσάρικο». «Τι λες Σωτήρη μου», μου λέει «τράβα στο σπίτι σου». «Δος μου» του λέω και μου έδωσε. Έκατσα πάλι κάτω, ότι χαρτί έπιανα έβγαίνε τριανταένα. Επήρα όλα πίσω τα λεφτά, κέρδισα και σαράντα δραχμές, αγόρασα και μια κουλούρα σύκα και τα χαράματα πήγα στο σπίτι, της δίνω της γυναίκας τα σύκα και μ' απάντησε..... «Τα έφερες για να με γλυκάνεις γιατί έχασες τα λεφτά» και τα πέταξε στο ρέμα. Όλοι έχουμε κουτσουνηστεί από τη κολιτσίνα, όλοι. Εγώ από τότε δεν ξανάπιαξα.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Η. ΠΙΠΠΑΣ

«Β' ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ»

Γεωργία Δουλή 1917-1987. Την θυμάμαι χρόνια τώρα στη γειτονιά μου τη Περαρούγα και στο δρόμο για του Σεσημάδι ή στο σπίτι της ή στη Μποκρίλα (συνήθως στα ρέματα), τη θεία Γιωργούλα. Ξαν εικόνισμα η μορφή της, λες και βγήκε από τη Παναγίτσα μ' όλα της τα αρώματα κι όλες τις ευλογίες. Μικρόσωμη, μία χουφτίτσα άνθρωπος με το μαντήλι σφιγμένο στο σαγόνι λες και προσπαθούσε να κρύψει το φωτοστέφανό της. Θυμάμαι ακόμη τις κουβέντες της «ο αδερφούλης μου ο Γιώργης...».

Θυμάμαι την ποδιά της, την ωραία της δυνατή φωνή και τους μονολόγους της σαν έστριβα στη στροφή στο Σκάλωμα. Η θεία Γιωργούλα ήταν κουφή. Όταν ήταν μωρό την είχε πάρει ο παπούλης της ο Αναστάσης και η γιαγιά της στο Γαλατετσιάσι που σκαλίζανε αραποσίτι κι αφού τη κρεμάσανε με τη νάκα σ' ένα δεντράκι, ξεχάστηκαν ότι ο ήλιος θα γυρίσει το απόγευμα, το καυτερό απόγευμα του καλοκαιριού και δεν θα τη σκέπαζε ο ίσκιος κι έτσι έπαθε ηλίαση με αποτέλεσμα να χάσει την ακοή της.

Στην αρχή λίγο αλλά όσο περνούσανε τα χρόνια πιο πολύ. Εκεί τη θυμάμαι εγώ, αλλά μπορούσαμε όμως και κουβεντιάζαμε γιατί καταλάβαινε όλες τις λέξεις απ' τα χείλη. Και τι δεν μας έλεγε για τις ωραίες τις γίδες της, για τη Ζέμπα και τη Λιάρα, γιατί η θεία Γιωργού-

λα μ' αυτό ασχολείτο με το να βοσκάει τις δύο γίδες της, στη Παλειοβρέστα, στου Λακαντέρι, στη Μπικρίλα.

Η Ζέμπα, που σημαίνει η σταχτιά γίδα και η Λιάρα, η ασπρόμαυρη. Και τι ιστορίες ωραίες για τις Απόξιες και τις Νεραΐδες θυμά-

του πράγματος, το ότι η θεία Γιωργούλα ήταν ο φύλακας των ωραίων αγκιναρών του μπάρμπα Γιώργη. Μια φορά, θυμάμαι μικρός, που μάθαινα ποδήλατο στην κατηφόρα του Γερμανού και δεν είχε φρένο το ποδήλατο, ερχόταν η θεία Γιωργούλα να πάει στην

πει και δύο ιστορίες ο ανηψιός της το Γιάννης.

Μια φορά είχε τσακωθεί με τον άλλο ανηψιό της τον Λάμπη του μπάρμπα Σωτήρη. Και μια μέρα καθώς έβσκε τις γίδες της στη Μποκρίλα τον συνάντησε μαζί με τον μπάρμπα μου τον Αποστόλη και μιλώντας στις γίδες τους έλεγε:

«Εμείς Ζέμπα μου δεν θα πάμε με τον παλιο-Λάμπη στου Γκουσέτη. Θα πάμε στου Λακαντέρι να πιούμε νερό και να φαμε κούρπερη».

Τις τελευταίες μέρες πριν πεθάνει ζητούσε τον αγαπημένο της ανηψιό τον Γιάννη. Τον πήρε η αδερφή του η Γιώτα να κατέβει γρήγορα στο χωριό να τη δει για τελευταία φορά, ο μπάρμπα Γιάννης καθυστέρησε μια εβδομάδα και σε δεύτερη επικοινωνία με την αδερφή του, του είπε ότι μάλλον δεν την προλάβαινε ζωντανή. Πηγαίνοντας κάτω τελικά την προλαβαίνει ζωντανή, κάθεται δίπλα της πάνω στο κρεβάτι και της έπιασε το χέρι.

Η θεία Γιώτα του λει ότι δεν θα σε γνωρίσει γιατί πλέον είχε τυφλωθεί και χαιδεύοντας το χέρι και το κεφάλι της χωρίς να της μιλήσει, του φώναξε: «Γιάννη μου, ήρθες!». Μετά σηκώθηκε, τον αγκάλιασε, τον φίλησε και ξάπλωσε, μετά από λίγο και πέθανε. Πέθανε το 1987, σαράντα μέρες πριν είχε πεθάνει ο αγαπημένος της αδερφός, ο μπαρμπα-Γιώργης και έλεγε συνέχεια: «Εγώ θα πάω

στον αδερφούλη μου, εγώ θα πάω πρώτα μωρή να τον βρω, εσύ να πας στα Τσαπαρέικα», έλεγε της θείας Ουρανίας.

Δεκαπέντε μέρες πριν πεθάνει, από αυτά τα απογεύματα τα προπασχαλινά της Χαρμολύπης, άνοιξε κρυφά την πόρτα του μπαλκονιού, φορώντας ένα άσπρο νυχτικό και με το ένα χέρι κρατιόταν από το σχοινί που απλώνανε τα ρούχα και το άλλο το είχε σηκωμένο ψηλά, τραγουδούσε με βροντερή φωνή «ένα νερό κυρά-Βαγγελιώ» και χόρευε ντυμένη στο νυφικό της για τους έρωτες που απόκαμαν στην Μποκρίλα, τις Απόξιες, τις Νεραΐδες, την Ζέμπα και τη Λιάρα, τον «αδερφούλη της τον Γιώρη», το Γιάννη της και τον παλιο-Λάμπη.

Κι ο ίδιος, εκείνος με το άσπρο άλογο που ήξερα, από παλιά ανέβαινε εδώ στου Καλόγερα ως νυμφίος και πάλιν για τούτο το γάμο. Τον ωραίο το γάμο και το φωτοστέφανο γέμισε σαν φεγγάρι την Περαρούγα. Και τα παιδιά κρατούσαμε στη σειρά μεγάλες ανθισμένες αγκινάρες και ότι μας φύλεψε μας χόρτασε. Κι η Μποκρίλα με τις Κούρπερες, το Γαβρο και τα Βάτα λαχανιασμένη αποκοιμήθηκε όπως παλιά ακούγοντας τις ωραίες εκείνες ιστορίες, τον μεγάλο εκείνο ρόλο του Ενός. Και η μνήμη ελλοχεύοντας στη μεγάλη στροφή στο Σκάλωμα σε πνίγει ακόμη κάτι απογεύματα προπασχαλινά της χαρμολύπης.

Δ.Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

Γεωργία Δουλή

μαι και πόσο αγάπησα αυτά τα ρέματα με τις ιστορίες τους και αυτό το δυνατό μονόλογο σ' ένα μονόπρακτο που παιζονταν χρόνια στην ίδια σκηνή.

Όλα τα παιδιά την αγαπούσαμε και δεν τη πειράζαμε ποτέ. Να μη ξεχνάμε βέβαια και το ιδιοτελές

αγορά, αλλά εδώ στου Χαλαλάμη του Αναστάση την γαβγίζανε δύο σκυλιά και τους φώναζε δυνατά να φύγουν. Εγώ με το ποδήλατο της φώναζα να μεριάσει: «μέρια, θεία Γιωργούλα», αλλά που να ακούσει και της έπεσα με δύναμη επάνω, ευτυχώς δεν χτύπησε. Και μου είχε

ΟΙ ΑΠΟΚΡΙΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Την τελευταία Κυριακή των Απόκρεων έγινε στο χωριό με μεγάλη επιτυχία η αναπαράσταση του γάμου. Συμμετείχαν αγόρια και κορίτσια από το χωριό και την Αθήνα

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Έγινε με μεγάλη επιτυχία ο ετήσιος χορός του Συλλόγου μας στις 9 Φεβρουαρίου 2003, στο κοσμικό κέντρο η «Κρήτη» στους Αμπελοκήπους. Η προσέλευση των συγχωριανών μας ήταν μεγάλη, εδόθησαν πάνω από 250 προσκλήσεις. Το γλέντι κράτησε ως τις 6 το απόγευμα με κλαρίνα και νταούλια. Εκφρά-

στηκαν πολλά παράπονα για την αίθουσα και τα φαγητά και θετικά για την ορχήστρα, τα σημειώσαμε. Εζητήθη επιμόνως και η θεσμοθέτηση και άλλης συναντήσεως εκτός του ετήσιου χορού, το σημειώσαμε και αυτό και εκδρομές και άλλα. Τα σημειώσαμε, και θα τα επεξεργαστούμε με μεράκι και αποτελεσματικότητα.

Από αριστερά: Ηλίας Τσαπάρας, Αλέκος Πίππας

Η ΟΠΙΣΘΟΧΩΡΗΣΗ

Είναι το αναφερόμενο που θα σας περιγράψω εν συντομία και μάλιστα τις τελευταίες μέρες πριν οπισθοχωρήσουμε και συγκεκριμένα όταν μας επετέθησαν οι Γερμανοί τον μήνα Απρίλιο του 1941.

Βρισκόμαστε στην Τρεμπεσίνα στο κεντρικό τομέα και είχαμε φτάσει μέχρι τα Τρία Αυγά. Ένα πρωί κατά τις δέκα η ώρα μάς επετέθησαν με τα αεροπλάνα και μας βομβάρδισαν, έρχονταν τρία-τρία, πέντε-έξι τριάδες και άρχισαν να κάνουν κάθετες εφορμήσεις, τα λεγόμενα «στούκας» ξεκινώντας από τα Τρία Αυγά μέχρι την Κλεισούρα όργανων κυριολεκτικά το βουνό της Τρεμπεσίνας. Εμείς πέντε-έξι στρατιώτες είχαμε καθήσει σε ένα μέρος και liaζόμαστε να ζεσταθούμε. Είχε βγει ήλιος και όλα καλυμμένα με χιόνι, μόνο στους πρόποδες του βουνού εφαινότο δύο μικρά χωριουδάκια, το ένα το έλεγαν Ψάρι και το άλλο Μπάλι και πιο κάτω στο ποτάμι ήτο το Χάνι του Μπαλαμπάνι. Εκεί ήτο η διαχείριση που τροφοδοτείτο το κεντρικό μέτωπο. Όταν ακούσαμε τον σαλπικτή να κτυπάει και να λέει «να τα-να τα» είναι ιταλικά διότι ασφαλώς θα τα είχαν ιδεί από το παρατηρητήριο, προλάβσαμε και βγάλαμε τους ορθοστάτες από τα αντίσκηνα να πέσουν κάτω και καλυμμένα βέβαια με κλαδιά να μη διακρίνονται και μας κτυπήσουν. Αλλά, μας φύλαξε ο Θεός, εφύγαμε από το μέρος που liaζόμαστε και πιάσαμε ένα ρεματάκι και γλιτώσαμε διότι εκεί που είμαστε πρώτα, ακριβώς σε αυτό το μέρος έπεσε μία βόμβα και θα μας έκανε κυμά. Οι περισσότερες βόμβες πέσανε σε μία πυροβολαρχία και εφόνευσαν αρκετά μουλάρια. Ήτο τόσοσ τρομακτικός ο βομβαρδισμός που χωρίς να το θέλω είπα στα άλλα παιδιά «εβγάτε εσείς οι πεθαμένοι να μούμε εμείς οι ζωντανοί». Αυτή τη στιγμή περνούσε με τα μουλάρια ο Θανάσης ο Λέντζος ή Γκουντέταης ο οποίος άκουσε την φωνή μου και μετά το βομβαρδισμό ερώτησε κάποιο στρατιώτη μήπως υπάρχει ένας Κωνσταντίνος Λέντζος και τον πληροφόρησε ότι υπάρχει εδώ και έτσι γνωριστήκαμε με τον Θανάση διότι υπηρετούσε στην ίδια Μεραρχία ως δεκανέας ημιονηγών.

Σε δεύτερο ταξίδι που ήρθε εκάθησε στο αμπρί μου όλη τη νύκτα και τα είπαμε διότι όλοι οι πατριώτες είχαν πάει στον παραλιακό τομέα, εγώ έτυχε να με αποσπάσουν στο 31ον Σύνταγμα Θεσσαλονίκης. Αυτήν την ημέρα ένας φαντάρος οπλο-πολυβολητής, λέει τι το κουβαλάω στον

παπα-Κώστας Λέντζος

ώμο κάθε μέρα και χωρίς διαταγή το ακούμπησε σε ένα μάρμαρο και όπως βούτηξαν τα τρία αεροπλάνα να κτυπήσουν την πολυβολαρχία, κτυπάει το μεσαίο στο δοχείο βενζίνης και πήρε αμέσως φωτιά, προσπάθησε ο πιλότος να το ρίξει στον Αώο ποταμό να γλιτώσει αλλά έπεσε είκοσι μέτρα έξω και εκάηκεν ταυτόχρονα μας πέταξαν και προκηρύξεις που μας έλεγαν **ότι μας απελευθέρωσαν οι Γερμανοί** και το καλό που μας θέλουν να πάμε στα σπίτια μας, όσον αφορά τους Κρητικούς τους έδιναν 150 δραχμές να πάνε στα σπίτια τους διότι είμαστε δίπλα τους και τους φοβόσαντε διότι όσους πιάνανε αιχμαλώτους τους καθάριζαν, όσον αφορά το στρατιώτη που κατέρριψε το αεροπλάνο ελέγγο Μπάρμπας και κατήγετο από τα Βραστά Χαλκιδικής, ο οποίος μετά από ένα μήνα περίπου εφονεύθη, τον κάλεσε ο ταγματάρχης να του δώσουν γαλόνη αλλά δεν δέχτηκε. Μετά λίγες ημέρες μας είπαν ότι έχουμε προχωρήσει πολύ και μήπως τυχόν περικυκλωθούμε, καλό θα ήτο να οπισθοχωρήσουμε λίγο να ευθυγραμμίσουμε το μέτωπο, αλλά αυτό ήτο απάτη. Όμως διαδόθηκε ότι γίνεται οπισθοχώρηση. Ο λοχαγός μου ανέθεσε να μείνω τελευταίος να τους μοιράσω το φαί όσων ευρίσκοντο στα προκεχωρημένα φυλάκια, μας είχαν φέρει ρύζι πιλάφι. Όπως περίμενα να έρθουν οι τελευταίοι στρατιώτες, περνάνε κάτι Κρητικοί και μου λένε «τι κάθεται κοπέλι, πάμε να φύγουμε».

Πράγματι όταν ήρθαν οι στρατιώτες τους είπα «μεσ' τους τενεκέδες είναι το φαγητό, βουτάτε με την караβάνα και πάρτε όποιος θέλει να πάμε να φύγουμε». Τώρα αρχίζει η πραγματική οπισθοχώρηση, για συντομία πιάνουμε την πλαγιά του βουνού, δεν κατεβαίνουμε στο Χάνι του Μπαλαμπάνι και βαδίζουμε για την Κλεισούρα, αλλά κάπου εκουράσθηκα και κάθισα να ξεκουρασθώ αλλά δυστυχώς αποκοιμήθηκα και κάποιος στρατιώτης που

Ο αείμνηστος Αθανάσιος Λέντζος

είχε ξεμείνει και αυτός με κλώτσησε στα παπούτσια και ξύπνησα και κατεβήκαμε στην Κλεισούρα και εκεί βρήκα το λόχο μου. Εβαδίσουμε μέχρι την βρύση των Κενταύρων όπως την είχαν ονομάσει οι Ιταλοί. Εκεί με κάλεσε ο λοχαγός επειδή ανήκα στην ομάδα διοικήσεως λόχου με άλλους τρεις στρατιώτες να πάμε σε ένα χωριό - Ξέχασα το όνομα του, είναι απέναντι από την Πρεμετή - να βρούμε ένα μέρος γερό να μην έχει λάσπες και υγρασία για να στρατοπεδεύσει το τάγμα που θα ερχότανε την άλλη μέρα. Την επόμενη μέρα, αργά το βράδυ εφθάσαμε στον Αώο ποταμό, εκεί ήτο το μηχανικό και περίμενε να περάσει όλος ο στρατός που ήταν στον κεντρικό τομέα να ανατινάξουν την γέφυρα για να μας δοθεί χρόνος μην μας φτάσουν οι Ιταλοί.

Πράγματι, το μηχανικό περίμενε να περάσει και ο τελευταίος στρατιώτης και τότε ανατίναξαν την γέφυρα. Εμείς προχωρήσαμε και ξενοχητήσαμε σε ένα δασάκι όλο παλιούργια, μάλιστα μέσα στο Λόγγο ήταν ένα ποδήλατο και δύο τσάντες με ζάχαρη η μία και η άλλη με τσάι, πήρα λίγη ζάχαρη στο σακίδιο γιατί ήταν και Μ. Εβδομάδα και έλιωνα με λίγο νερό και έτρωγα την κουραμάνα. Το ποδήλατο το έδωσα σε ένα άγνωστο φαντάρο που μου το ζήτησε γιατί ο βλάκας δεν ήξερα να το καβαλήσω να γλιτώσω την μεγάλη αυτή πορεία.

Τέλος μπήκαμε στην Ελλάδα ανήμερα το Πάσχα. Όταν φτάσαμε στα Μισογέφυρα αρχίσανε να ρίχνουν σφαίρες λες και γινότανε καμιά μάχη «τι τρέχει ρε παιδιά!», συνθηκολογήσαμε με τους Ιταλούς και τους Γερμανούς εδώ σε ένα χωριό στο Αϊδονοχώρι. Εμάς μας πήγαν δίπλα σε ένα χωριό στο Γεροπλάτανο. Την επόμενη λάβαμε διαταγή να βαδίσουμε για τα Γιάννενα και στο 8ο χλμ. να παραδώσουμε τα όπλα και πράγματι έτσι έγινε, τα παραδώσαμε σε κάτι χωράφια **σορό λες και ήταν καυσόξυλα**. Προτού παραδώσω πήγα να πάρω νερό από

μια βρυσούλα με το παγούρι. Εκεί έτυχε αυτή την ώρα να περνάει ένα σύνταγμα και βλέπω να περνάει ένας από την Κολολεστή, ο **Ανδρέας ο Γιωργόπουλος** και ο **Πάνος ο Πίππας**, αυτοί υπηρετούσαν σε άλλο σύνταγμα, στην αγέλη σφαγίων. Αμέσως έτρεξα να παραδώσω για να φύγω μαζί με τους πατριώτες αλλά ο λοχαγός μου ο κ. Ευστάθιος Πουλαντζάς με παρακάλεσε να μη φύγω γιατί θα υποφέρω στο δρόμο από πείνα και λοιπά, αλλά δεν τον άκουσα και παρέδωσα και όταν βγήκα στον δρόμο κατά τύχη βλέπω τον Θανάση να περνάει με ένα άσπρο μουλαράκι με τα πράγματα του φορτωμένα και εχάρηκα που βρήκα πατριώτη και να βάλω και τα πράγματα μου στο μουλάρι.

Βαδίζαμε για την Άρτα, δεν πήγαμε από την Φιλιπιάδα αλλά από περικοπό από τα Πέντε Πηγάδια, φτάσαμε στην Άρτα μια ωραία πολιτειούλα, στο έμπα ένας κύριος που είχε ένα περιβόλι με πορτοκαλιές είχε την καλοσύνη και μας έδινε ένα πορτοκάλι στο κάθε φαντάρο και είδαμε και το ιστορικό γεφύρι της Άρτας. Μείναμε το βράδυ εκεί αλλά ο Θανάσης όπως ήταν πονηρός έδεσε το μουλάρι από τη μέση του να μην του το κλέψουν τη νύχτα διότι είχε ακούσει ότι έκλεβε ο ένας τον άλλον να γλιτώνει το δρόμο. Προχωρούμε την επόμενη και φτάνουμε στην Αμφιλοχία (Καραβασαρά) και καθίσαμε έξω σε κάτι ελιές αφού προηγούμενα πήγαμε στην κωμόπολη να βρούμε κάτι να φάμε, πράγματι μας έδωσε η νεολαία κάτι ελιές και μισή κουραμάνα αλλά ο Θανάσης είχε βρει και μια αλυσίδα από ένα Γερμανικό αμάξι και την έδωσε σε ένα μπακάλιο και του δώσανε λίγο χλωρό τυρί.

Όταν καθίσαμε στις ελιές και τρώγαμε περνούσαν τα μηχανοκίνητα συνέχεια των Γερμανών, φτάνει μία φάλαγγα και σταματάει απότομα και έρχονται δύο αξιωματικοί Γερμανοί επειδή ο Θανάσης είχε στο κεφάλι του ένα πηλίκιο αξιωματικού σκοτωμένου και του κάνουν νόημα να σηκωθεί επάνω να του κάνουν έρευνα μήπως είχε πιστόλι, ευτυχώς που δεν κοιτάζανε στο Γελίο του γιατί μέσα είχε κρατήσει μία ξιφολόγητη από αραβίδα να την έχει στο χωριό να σφάζει τα γουρούνια. Αλλά το πηλίκιο μας βρέθηκε προτού φτάσουμε στο Αγρίνιο, στον κάμπο είδαμε τη νύχτα ένα φως και πήγαμε να ζητήσουμε ψωμί σε ένα κτηνοτρόφο, τον καλησπερίσαμε και του ζητήσαμε αν έχει να μας δώσει λίγο ψωμί, αλλά πονηρός όπως ήταν μου λέει «φόρεσε εσύ το πηλίκιο που είσαι και νεώτερος για να πιάσει

το κόλλο» και του λέει «μήπως έχεις λίγο ψωμί για τον κ. Ανθυπολοχαγό;» και λέει ο άνθρωπος «Ελάτε να σας δώσω και γάλα να φάτε» και πράγματι περάσαμε ωραία. Βαδίζουμε για το Αιτωλικό, προτού μπούμε στο χωριό περνούσε ένα φορτηγάκι και ένας βοηθός όπως παλιά είχανε μια λαμαρίνα και καθόσαντε απ' έξω, τεντώνει το χέρι του και παίρνει τη χλαίνη επάνω από το μουλάρι και έμεινα χωρίς χλαίνη.

Μέσα στο Αιτωλικό βρήκαμε ψωμί, φάγαμε και πήγαμε σε ένα κουρείο και κουρευτήκαμε και βγάλαμε και τα γένεια. Φτάνουμε στο Μεσολόγγι, στρατός πολύς, δεν υπήρχε περίπτωση να περάσουμε απέναντι στην Πάτρα, προχωρούμε για το Αντίριο, φτάσαμε στην παραλία και ξεπλώσαμε. Μου λέει ο Θανάσης «θα πάω στο χωριό να βρω τίποτα να φάμε» και εκεί βρίσκει έναν από τα περίχωρα και πουλάει το μουλάρι για 25 δραχμές και ήρθε με χαρά ότι το πουλήσε και είναι ευκολότερο να περάσουμε «το λες στα σωστά ότι το έδωσες και χαιρέσαι που θα το πήγαινες στο χωριό και θα έκανες τα χωράφια σου;».

Σημειωτέον ότι δεν υπήρχαν καλά ζώα, τα είχε επιτάξει το κράτος. Πάει τον φτάνει τον χωριάτη, του δίνει τα λεφτά και του το παίρνει. Δεν περνάει καμιά ώρα και μου φέρνει νέα ότι θα έρθει καϊκάκι απόψε με διεργημένα και θα περάσουν απέναντι όσοι είναι τραυματίες, πότε βρήκε δεύτερο αγοραστή και πουλάει το μουλάρι για 45 δραχμές. Και μου λέει «Κώστα, Ξέρεις τι θα κάνουμε; Θα πάμε πίσω στο Φρούριο που ήταν οι τσοικνίδες ενάμισι μέτρο, θα κρυφτούμε, θα βγάλουμε από το χιτώνιο τους επιδέσμους που δεν έτυχε να τους χρησιμοποιήσουμε, θα δέσουμε εδώ ψηλά στα γόνατα σφιχτά και θα κάνουμε ότι κουτσαίνουμε» «Κι αν μας ειπύνη, λύστε να δούμε το τραύμα τι θα τους ειπύνη, θα μας σπύσουν στο ξύλο. Εγώ φίλε δεν το κάνω, δεν σκοτώθηκα στο πόλεμο για να με σκοτώσουν εδώ, αποκλείεται. Εσύ πήγαινε...». Πράγματι, ήρθε και χωρίς έλεγχο μπήκανε στο καϊκάκι και ανεχώρησαν για απέναντι και το σπουδαιότερο με κορόϊδευε αποχαιρέτώντας με! Έμεινα μόνος χωρίς να γνωρίζω κανένα, άφησα τα πράγματα μου και πήγα για νερό.

Όταν γύρισα μου είχαν κλέψει τα πράγματα, πάω πιο πέρα βλέπω στρωμένες κουβέρτες όπως ήσαν οι δικές μου, πάω με θάρρος και ξεπλώνω επάνω μη με αντιληφθούν τάχα ότι είναι δικές μου, κάθομαι κανά λεπτό τις μαζεύω και πάω πιο πέρα και κοιμάμαι αλλά που να με πάρει ο

ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ύπνος από τη στενοχώρια. Κάποια ώρα τη κονταυγή όταν έσκασε η πούλια σήκωσα τα παντελόνια και πήγα και μπήκα στο καϊκάκι και κάθισα μέσα στη μέση, το οποίο είχε έρθει από το βράδυ και θα έφευγε με την ανατολή του ηλίου. Άρχισαν σιγά-σιγά να κουβαλιόνται, αν έπρεπε να μπορούμε πενήντα είχαν μπει από εκατό.

Όταν έσκασε ο ήλιος ήρθαν οι Γερμανοί με τον καπετάνιο και τον διερμηνέα και δεν άφηναν να

ξεκινήσει αν δεν κατέβαιναν οι μισοί. Άλλους του κτυπούσαν στα χέρια και πέφταν στην θάλασσα και έπαιρναν φωτογραφίες και γελοούσαν, άλλους τους κατέβασαν με το ζόρι, τέλος ξεκινήσαμε όταν φτάσαμε στη μέση στη θάλασσα μας ζητήσανε 10 δραχμές, αν δεν μας τα δώσετε θα σας γυρίσουμε πίσω. Πληρώσαμε, όποιος δεν είχε πήρε δανεικά και τέλος περάσαμε.

Όταν έφτασα στη διασταύρωση της Εθνικής οδού Αθηνών-

Πατρών βλέπω τον Θανάση στο δρόμο να κάθεται να με περιμένει «Θανάση, τι κάνεις εδώ;» «Περιμένω εσένα να φύγουμε μαζί αλλά δεν ξέρεις τι έπαθα. Απόψε με πόνεσε το πόδι τόσο πολύ που αναγκάστηκα και πήγα στο χωριό επάνω στον Αγ. Βασίλη και βρήκα το γιατρό που μου έκανε μια ένεση και μου πέρασε, δεν ξέρω μήπως ήταν από τις γκέτες και από το σφιχτό δέσιμο που είχα κάνει να κουτσαίνω». Προχωρήσαμε στο πρώτο χωριό, μπήκαμε

σε ένα μπακάλικο, πήραμε ένα ρέγκο και ψωμί χωρίς να μας πάρει χρήματα απλώς μας ρωτούσε πως τα περάσαμε στον πόλεμο.

Τέλος φτάσαμε στην Πάτρα, εκεί ο Θανάσης είχε νουνό έναν από τη Βολάντζα, ονόματι Ντάρας και ήτο Αστυνομικός Διοικητής Πατρών. Ήξερε το σπίτι του, τον βρήκαμε και μας πληροφόρησε ότι λειτουργούσε ακόμη το τρένο και έφευγε σε λίγη ώρα. Πράγματι, το προλάβαμε στην αναχώ-

ρηση, εμπήκα μέσα αλλά ο Θανάσης πρόλαβε και κρεμάστηκε από το παράθυρο και τον τραβήξαμε όλοι οι φαντάροι και γλιτώσαμε τον δρόμο για τον Πύργο. Από τον Πύργο φύγαμε με τα πόδια και φτάσαμε στο χωριό πολύ αργά τη νύχτα. Αυτά είχα να σας πω περιληπτικώς για την επιστροφή από την Αλβανία μέχρι το χωριό Μηλιές με συνοδοιπόρο τον Θανάση το Λέντζο.

ΠΑΠΑ-ΚΩΣΤΑΣ ΛΕΝΤΖΟΣ

1940 Νεοσύλλεκτοι από αριστερά όρθιοι: παπα-Κώστας Λέντζος, Χαράλαμπος Αν. Πίππας, Ιωάννης Φ. Σεβόπουλος και καθιστός Θεόδωρος Χ. Λέντζος

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Προς
τον Παναγιώτη Γερμανό και Χρήστο Γερμανό παιδιά
του Πάνου και της Δήμητρας Γερμανού. Και τους λοιπούς

Αγαπητέ μας Παναγιώτη, να είσθε όλοι υγιείς στο σώμα και στη μνήμη αυτή, που σας κάνει να μην ξεχνάτε "έργοις" και όχι μόνον "λόγοις", την ιδιαίτερη πατρίδα μας, τις Μηλιές του άλλοτε Δήμου των Ολυμπίων.

Και οι εφτά που σήμερα έχουμε την αμεσώτερη ευθύνη για τον Σύλλογο βρεθήκαμε ενώπιον μεγάλης ευχαριστήσεως με την ανακοίνωση του προέδρου του Συλλόγου μας, και ανηψιού σας Παναγιώτη Κωστάκη Γερμανού, ότι αποφασίσατε με οσαδήποτε έξοδα και αν χρειασθούν (με αρχιτέκτονες, με μηχανικούς, με σχέδια και με πεπεραμένους μαστόρους και οπιδήποτε άλλο χρειάζεται) και με την άγρυπνη και πολιτισμένη παρακολούθηση σας, όπως ο Αργός της αρχαίας σοφής Ελλάδας, να αναμορφώσετε εκ βάθρων την κεντρική πλατεία του χωριού μας και να την κάνετε κόσμημα. Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, μας ανακοίνωσε επίσης την απόφαση σας να αγοράσετε προς ωφέλεια του χωριού μας και της πλατείας του, και την παρα-κείμενη ιδιοκτησία των Μαρουναίων αν αυτοί βεβαίως το επιθυμούν. Να σας πούμε ευχαριστώ, τούτο είναι τετριμμένο και δεν αρκεί. Άλλωστε είναι παγκοίως γνωστό η αγάπη σας και η προσφορά σας στη γενέτειρα μας και τους συγχωριανούς μας, αυτό το επιβεβαιώνει και η ανέγερση κατοικίας στο χωριό μας, που και αυτή σας η πράξη θα αναβαθμίσει το χωριό μας.

Εμείς βέβαια που ασχολούμαστε με τον Σύλλογο αλλά και οι παλαιότεροι, γνωρίζουμε την μεγάλη σας αγάπη και για το Σύλλογο και τους απανταχού συγχωριανούς μας, αλλά η μετριοφροσύνη σας, δεν μας επιτρέπει να αναφέρουμε περισσότερα. Τούτο λέμε μόνον, ότι η πλατεία αυτή, όπου παλαιότερα εσκόνταφταν πηγαίνοντας στην εκκλησία ο μετρημένος και σοφός μπάριμπα Πάνος Γεωργίου Γερμανός και η αλησμόνητη Δήμητρα Γερμανού θα γίνει ωραία και θα αποδεικνύει ότι τα παιδιά τους διατηρούν την καλλιτεχνική διάθεση και τέχνη του πατέρα τους και την ευγένεια και προσφορά της μητέρας τους.

Με πολλές ευχαριστίες
και ειλικρινή αγάπη
Δικοί σας

Πάνος Κ. Γερμανός
Ανδρέας Γ. Κοτσιράς
Μαρία Γ. Κοτσιρά
Αριστείδης Κ. Λέντζος
Δημήτριος Κ. Λέντζος
Πάνος Φ. Λέντζος
Δημήτρης Πίκλας

Προς
την αξιότιμον κυρίαν Αικατερίνην σύζυγον
Νικολάου Μπιλάλη - Γιαβρόγλου, δημόσιον υπάλληλον

Αγαπητή μας κα Καίτη,

Χαίρετε εν Κυρίω μετά της οικογενείας σας,

Είναι γνωστή εις τα πλείστα μέλη του Συλλόγου των απανταχού Μηλιωτών "Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος" η έκταλη διά των δραστηρίων ενεργειών σας βοήθεια του Υπουργείου όπου υπηρέτείτε, προς τον Σύλλογον υμών και ημών.

Και τελευταίως η βοήθεια του αυτού Υπουργείου διά του σεβαστού ποσού των 1903,00 Ευρώ, καθώς επίσης και η έγκρισις επιπλέον δύο ισοποσών δόσεων για το έτος 2003.

Οφειλόντες χάριτας εις το πρόσωπον σας, όχι μόνον διά τας υλικάς αυτάς ενισχύσεις, αλλά και διά τας αδιαλείπτους συμμετοχάς σας, εις όλας τας εκδηλώσεις του Συλλόγου, σας ευχαριστούμεν από μέσης καρδίας και σας ευχόμεθα υγιάν και προκοπήν εις τα τέκνα σας Γεώργιον, Ιωάννην και την Ελενίτσαν και εις τον αγαπητόν μας Νίκον, τον σύζυγον σας.

Τονίζομεν ότι, οι Μηλιώται ουδέποτε έλαβαν βοήθειαν από τον δημόσιον κορβανά. Απλώς επλήρωσαν φόρους διά διαφόρων εντέχνων τρόπων του Κράτους, όπως π.χ. τον φόρον εις το αλάτι που αλάτιζαν τα άγρια χόρτα, τον φόρον επί του φωτιστικού πετρελαίου, τον φόρον επιτηδεύματος διά τον οποίον οι χωροφύλακες συνέλαβαν τον Πάικον Λέντζον και άλλους φουκαράδες Μηλιώτες και τους μετέφεραν εις τον Δημόσιον ταμιά, διότι ώφειλαν λείει τον φόρον διότι κατεσκεύαζαν βαγενια κλπ.

Συνεπώς εδικαιώθημεν και ημείς κάπως διά των ιδικών σου, αγαπητή Καίτη, προσπαθειών.

Τέλος σας τονίζομε ότι, σοφά το Καταστατικόν του Συλλόγου, περιέλαβεν διάταξιν κατά την οποίαν, μέλη του δύναται να είναι και αι σύζυγοι εκείνων οι οποίοι κατάγονται από το χωριό μας. Άλλως κα. Καίτη, δεν θα ήταν δυνατόν, να είσθε και σεις μέλος του Συλλόγου και κατ' αυτόν τον τρόπον δεν θα είχαμε την εκάστοτε ευχάριστον παρουσίαν σας εις τας συνάξεις του.

Αθήναι Μάρτιος 2003

Μετά πολλών και πάλιν ευχαριστιών

ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ

Ο Πρόεδρος
ΠΑΝΟΣ Κ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο Γ. Γραμματέας
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΚΛΑΣ

Μηλιώτισσα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ

Έδρα: Αθηνάς 41, Αθήνα
Τ.Κ. 10554
Τηλ.: 210-3217146

Υπεύθυνος Έκδοσης:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

Γ. Τερτσέτη 95, Ν. Ψυχικό

Εκδίδεται δωρεάν
από τον ΟΜΙΛΟ
ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Αρ. Φύλλου 8

Πρόεδρος:
Πάνος Κ. Γερμανός

Γ. Γραμματέας:
Δημήτριος Αλ. Πίκλας

Ανηπρόεδρος και Ταμίας:
Αριστείδης Λέντζος

Μέλος:
Δημήτριος Κ. Λέντζος

Μέλος:
Ανδρέας Κοτσιράς

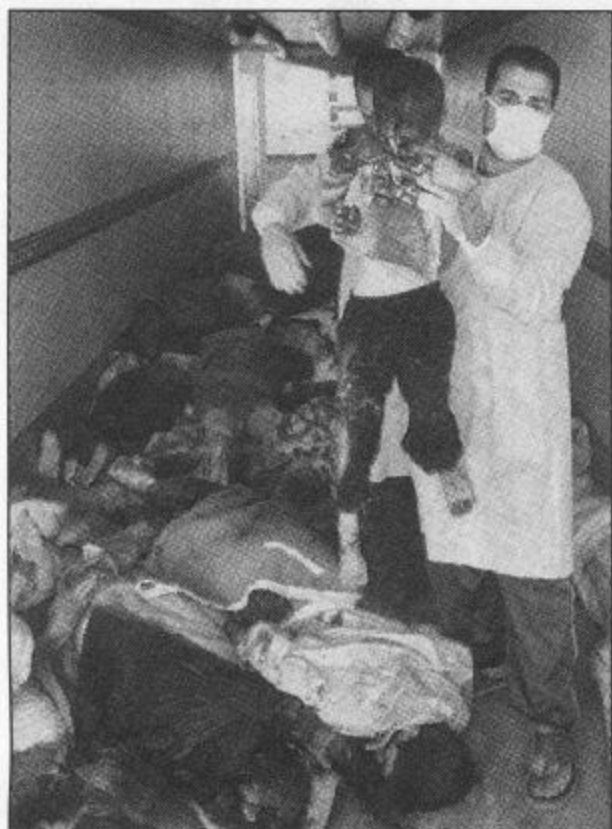
Μέλος:
Μαρία Κοτσιρά

Μέλος:
Παναγιώτης Φ. Λέντζος

ΤΟ ΝΕΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

«Ω ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ»

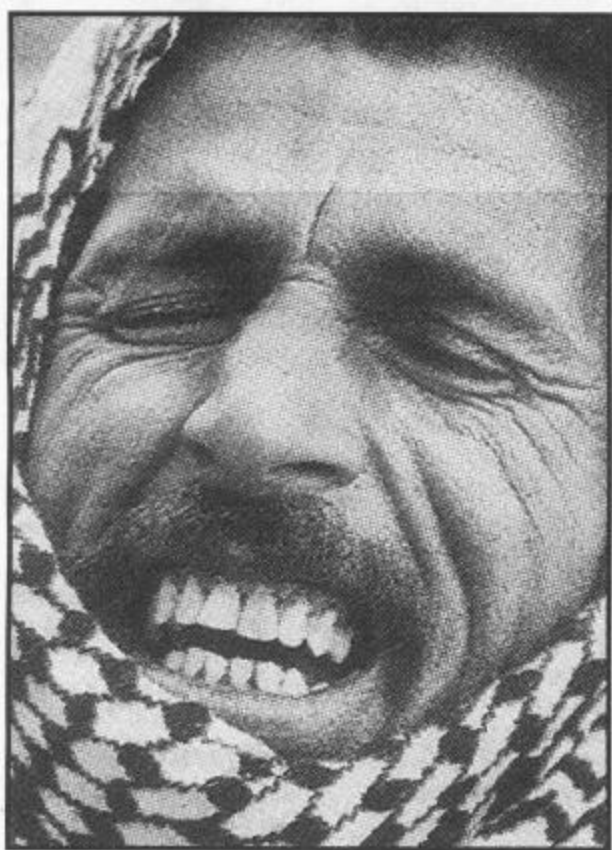
Ο μικρός Μωχάμεντ θα αναστηθεί την τρίτην ημέραν και θα σταθεί απέναντι στον κόσμο δείχνοντας στις παλάμες του τους τύπους των ήλων. Μόνο που όταν ανασταίνονται τα παιδιά, ο κόσμος παίρνει φωτιά απ' άκρη σ' άκρη, οι αναίτιοι κι οι σκυλευτές θα πλένουν τα χέρια τους στην ίδια λεκάνη. Όταν θ' αναστηθεί ο μικρός Μωχάμεντ ο χρόνος θα γίνει μια στιγμή κι η ιστορία μια λέξη, τότε ο έρωτας θα εκδικηθεί, τα αναμμένα μάτια των παιδιών θα

κάψουν τους δρόμους, τα όνειρα ηφαιστεια θα εκραγούν, η μνήμη θα σταθεί στο μέγα αναλόγιον απαγγέλοντας το δοξαστικό της Άνοιξης.

Όταν θ' αναστηθεί ο μικρός Μωχάμεντ, θα 'ναι μια μέρα ζεστή σαν αίμα, με μάτια ανατολή, με χέρια πέτρινα αναθήματα, με λόγια μικρές ανάσες.

Όταν αναστηθεί ο μικρός Μωχάμεντ θα είναι Παρασκευή στην Νατζάφ, και Κυριακή στον κόσμο.

Δ.Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

«ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΠΑΘΗ»

Τότε οι στρατιώται του ηγεμόνος παραλαβόντες τον Ιησούν εις το πραιτώριον συνήγαγον επ' αυτόν όλην την σπειραν και εκδύσαντες αυτόν περιέθηκαν αυτώ χλαμύδα κοκκίνην, και πλέξαντες στέφανον εξ ακανθών επέθηκαν επί την κεφαλήν αυτού και κάλαμον επί την δεξιάν αυτού, και γονυπετήσαντες έμπροσθεν αυτού ενέπαιζον αυτώ λέγοντες· χαιρε ο βασιλεύς των Ιουδαίων· και εμπύσαντες εις αυτόν έλαβον τον κάλαμον και έτυπτον εις την κεφαλήν αυτού και ότε ενέπαιξαν αυτώ, εξέδυσαν αυτόν την χλαμύδα και ενέδυσαν αυτόν τα Ιμάτια αυτού, και απήγαγον αυτόν εις το σταυρώσαι.

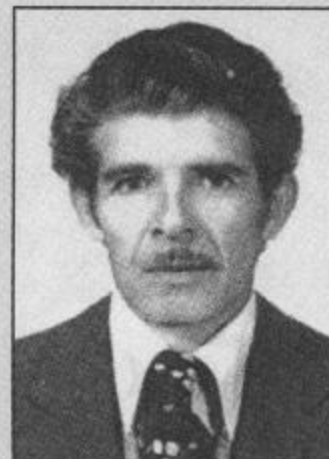
Εξερχόμενον δε εύρον άνθρωπον Κυρηναίον ονόματι Σίμωνα· τούτον ηγγάρευσαν ίνα άρη τον σταυρόν αυτού. Και ελθόντες εις τόπον λεγόμενον Γολγοθά, ο έστι λεγόμενος Κρανίου τόπος, έδωκαν αυτώ πιείν όξος μετά χολής μεμιγμένον· και γευσάμενος ουκ ήθελε πιείν, σταυρώσαντες δε αυτόν διεμερίσαντο τα ιμάτια, αυτού βαλόντες κλήρον και καθήμενοι ετήρουν αυτόν εκεί».

ΙΡΑΚ Άνοιξη 2003
Ο Τίγρης, ο Ευφράτης. Οι εκβολές τους στην Αχερουσία του πόνου

Ο ΠΛΑΝΗΤΑΡΧΗΣ*

Γεώργιος Πατέλης

Απόψε δεν θα κοιμηθώ
ύπνος δεν θα με πάρει
σαν έτυχε να θυμηθώ
τον Μπους τον γελαδάρη

Η μάνα που τον γέννησε
αυτόν τον στραβοκάνη
όταν τον είδε ψέλλισε
Θεέ μου, τι έχω κάνει

Επείγον τηλεγράφημα
έστειλε στην Κορέα
πως κάνει στραβοπάτημα
με τον Σαντάμ παρέα

Κάτι νομίζω καίγεται
και άσχημα μυρίζει
ο Μπάρμπα Μπεν μου φαίνεται
ψάχνει ν' αρπάξει ρύζι

Χωρίς καθόλου αναβολή
θα φύγει απ' τη δύση
και μες τη Μέση Ανατολή
μια χώρα πάει να σβήσει

Ευλόγησε τα έλαια
και στο Ιράκ θα πάει
να πάρει τα πετρέλαια
να πίνει να μεθάει

Τον κόσμο θα αποκτήσουμε
ο Μπους και Μπλερ μας είπαν
ακόμη θα πατήσουμε
στα άστρα και το σύμπαν

Ένας τοιούτος ταλμηρός
το πώμα της Αγγλίας
είναι θρασύς και πονηρός
και κόλαξ Βασιλείας

Στον πόλεμο μας οδηγούν
και ζούμε με λαχτάρα
να πέσουν όλοι να πνιγούν
στον ποταμό Νιαγάρα

Γεώργιος Πατέλης
(Γαμβρός Δ. Πίππα)

* Το στιχούργημα αυτό έχει γραφεί πριν από τον πόλεμο στο Ιράκ

Η Περαρούγα στην περιφορά της εικόνας

ΑΡΧΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 1970

Τ' Αϊ Γιωργιού στην Κάπελη από αριστερά πάνω στα άλογα: Πάνος Αθ. Λέντζος, Ιωάννης Κ. Λέντζος (Παπακώστα), Ηλίας Ι. Λέντζος, Ιωάννης Χ. Τσαπάρας, Αργύριος Φ. Λέντζος